

Kjøbenhavns Posten.

Redigeret af J. P. Grüne.

Udgiven og forlagt af A. P. Linde.

13de Aarg.

Løverdagen d. 5. August 1839.

Nº 211.

Sorsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Herzogdommerne.

Ryheds-Post.

Kjøbenhavn, den 3die August 1839.

— Tolden formindster Handelen med Udlændet, fordi et mindre Quantum af udenlandstke Varer forbruges ved de forskellige Priser; og i samme Forhold lader den indenlandstke Virksomhed Udbrek ved Tolden, fordi vore egne Producters Udfætning grunder sig paa den Mængde af udenlandstke Varer, som vi have Brug for. Tolden, som derfor altid er en Hindring for en Nations Erhverv, kan blot retfærdiggjøres fra det finansielle Standpunkt, eller fordi Regeringen maa staae sig Indtægter. Told er altsaa et Onde, sjondt maastee et nødvendigt. — Vi vilde ikke paa, at det Kongelige General-Toldkammer og Commerce-Collegium kjender disse Sætninger, men det var vistnok at ønske, at Collegiet ved enhver Foranstaltung, det træffer, ved ethvert Skridt, det foretager sig, ret levende vilde ihukomme, at Told er et Onde og en Hindring for Folkets materielle Udvikling; Collegiet vilde da sørge for at Indkærsningen af Tolden blev forbundet med saa lidens Uteilighed og med saa faa Omkostninger som muligt, og da vilde neppe Tilselde indträffe, som nu ikke sjeldent ligesaa meget paa den ene Side robe en krenkende Mistillid, som de paa den anden Side fremkalde en retfærdig Willie. Et saadan usig indtræffet Tilselde mid et af vore største Handelshuse skildres i „den Grisindede“ af 30te f. M. paa følgende Maade: „En meget karakteristisk Historie er i disse Dage passeret Handelshuset Hambro & Søn, og har vakt særdeles Ómtale iblandt Handlende og Ule, som interessere sig for Handelen. Vi kalde den „charakteristisk“, fordi man deels deraf kan see, hvor lidens Tiltro det vedkommende Collegium synes at sætte til sine Embedsmænd, og deels atter heri har et nyt Beriis paa, hvorledes man søger at fremme Handelen hertillands. Historien er korteligen denne: Et Skib ankom hertil fra Halifax med en Ladning diverse Varer, kon signeret bemeldte Handelshus. Da Consignatarius ikke, som ved selv ordinerede Varer, kunne opgive nosigtigen Maal og Vægt paa de i Stykketal ellers nsic opgivne Varer, saaledes som Toldvesenet forlangte det, saafremt Skibet skulde have Tilladelse til at losse i Havnene, fordrede man, at Udosningen skulle skee paa Toldboden. Paa Grund af de betydelige Udgifter af Arbidspenge, Transport til Pakhuset osv. — (Noget, som denne Ladning vel ikke kunde taale at bære), — vilde Handelshuset ikke indlade sig paa en saa bekostelig Udosning; derimod skal det have tilbudt, saafremt det blot skulde være af Frugt for Toldopshnets Upaallidelighed i Havnene, at man gjorde hin Paastand, da at ville betale

for 1 Inspecteur, 2 Controleurer og 10 Toldbetjentes Tilsyn, formenende, at en saadan Besætning vel vilde være i stand til at varetage den kongelige Kasses Tårn. Da man desuagtet ikke var villig til at opfylde Consignatarius vistnok ikke ubillige Ønske, skal Handelshuset, efter Forlydende, overeenstemmende med Consignatens Tårn, ret energisk have ytret, at saafremt Toldkammeret vedblev at insistere sin Beslutning, skulde Skibet med Ladningen strax den næste Dag uden Bidere affeile til Petersborg. Om denne velberegnede Trudsel, eller den Formodning, at Hofraad Hambro muligen kunde faae ifinde at foredrage H. Majestæt Sagen, har beveget Bedkommende til at lade en under disse Omstændigheder saa tilsyneladende urimelig Paastand fare, — maa vi lade være usagt; men nok er det, at Skibet omfider erholdt den forsonede Tilladelse: at losse til Pakhuset.“ — — Toldkammeret vedt ret vel, at Losning paa Toldboden er baade tidspildende og bekostelig; noget, der er dobbelt vigtigt for Kjøbenhavn, hvis Handel, selv efter Grosserer Nathansons Mening, trænger til Øplivelse. Det Foreudsne, haabe vi, vil have den gavnlige Folge, at Toldkammeret ikke hærrester vil forlange en aldeles nosigtig Angivelse, hvor denne efter Handelens Gang er umulig. — Det Glædelige ved denne Historie er vistnok at Toldkammeret er kommet i Collision med det hambroske Handelshus, som er i stand til at træde op med en saadan Kraft, at det Kongelige Collegium maatte give efter. Var noget lignende indtræffet med et mindre formaende Huus, vilde neppe denne Lettelse i Forretningernes Gang være vundet for den kjøbenhavnske Handelstand, da det ikke er ved Grunde og Forestillinger. Resultatet er opnaact.

— I disse Dage er der etter stæet en Ansettelse, som vi antage det værd at henlede Ópmærksomheden paa. En Hr. Scheel, der er Greve, men hvis Qualificationer forresten ere os ubekjendte, er blevet ansat som Køfessor auscultans i Generalpostdirektionen. Naar man overveier, hvor længe det saarel har været den almindelige Mening som det almindelige Ønske, at selvfændige Mænd, der var hjemme i Postvæsenets Anliggender og havde Dyrighed og Talent dertil, maatte faae Ansettelse i Generalpostdirektionen, (i hvilken Henseende man specielt nævnede Chefen for det danske Secretariat, Cancelleraad Obdrup, og Chefen for Land-Besordrings- og Vand-Transportvæsenets Sager, Postsecretair Bojesen), naar man betænker, hvor særdeles vigtigt det er, at Generalpostdirektionen, i hvilken Fader og Son have Sæde og Stemme, netop nu for Siden besattes med dygtige og selvstændige Mænd, der uden at see til høire eller venstre vide at gjøre

deres Meninger gældende, da unegentlig vigtige og væsenlige Reformer forestaae, eller i det mindste burde forestaae, (i hvilken Anledning vi blot ville minde om den høie inconseqvente og uregelmæssige Brevoxpostkort, Francotvangen, som hviler trykkende paa en Deel af den udenlandiske Correspondence, Besordningsvæsenet i Hertugdommerne, Fistransporternes Mangelsfuldhed, den frie Forsendelse af de offentlige Blade med de kongelige Poster, overeensstemmende med Stendernes Petition), naar man endvidere overveier, at man har et farligt Precedens i Hr. Jessens Ansættelse, der fra Assessor auscultans gik lige over til at blive gageret Assessor med Stemme og Sæde i Generalpostdirectionen, samt naar man endelig tager i Betragtning, hvilken ganse anden Fremgangsmaade man bruger i de andre hæderlige Collegier, t. Ex. Cancelliet, for at supplere de Deputeredes Antal; — saa vil man sikkert ansee Hr. Scheels Ansættelse for et ligesaa interessant som vigtigt Bidrag til vor Tids Embeds-Besættelse.

— Den Sang, der er blevet affunget af en Deel Borgere i Stege ved Thorvaldsens og Oehlenschlägers Ankøft der til Byen, som er blevet os tilsendt i Skrievelse fra Møen af en af Deeltagerne i hin Fest, meddele vi her:

Til Thorvaldsen og Oehlenschläger,

D Konstnerpar! velkommen vær!
I Mestere foruden Lige,
Dg begge Konger i et Rige,
Som ei af denne Verden er!
Hvo vil ei gjerne følge Eder
Fra denne Verdens Hærligheder
Til Eders Billedverden ind!

Ei høit mod Nord den Danske boer,
End mindre nær ved Sydens Lunde;
Men I har fort til Danmarks Sunde
Det fjonne Syd, det høie Nord!
Om Nordens Guder Sangen klinger
Dg Gratiens hvide Marmorsinger
Mod Rom og Hellas peger hen.

Tak for hver Sang! Tak for hvert Syn!
Hil Dig, som Sjæl i Marmor træller!
Hil Dig, som Hjertet mægtigt holder
Dg tænder det med Sangens Lyn!
De Marmorgader, evig unge,
De Sange paa den danske Tunge
Forjætte Eder evigt Liv!

Troels Smith.

Da hin Lysttour udførigen er blevet omtalt i flere andre Blade, ville vi her tilføje nogle Uddrag af den os derom givne Beretning, idet vi dog maae bemærke, at Thorvaldsens Tour til Møen forekommer os ikke at have større Ankøft til den offentlige Opmærksomhed, end mange andre Træk af hans Besøg i Danmark, der er et vedvarende Triumfstog og som er rigt paa de smukkeste Beviser paa hvor dybt rodfæstet, hvor vidt udbredt, hvor hjertelig og kraftig hans store Popularitet er. Som bekjendt har Thorvaldsen op holdt sig en Deel af Sommeren hos Baronesse Stampe paa Nysee, hvorfra han har gjort en Deel Udslugter saavel omkring paa Sjælland, som ogsaa til Hamborg og Skaane. Torsdagen den 18de f. M. tog han ledsgaget af Oehlenschläger til Møen, hvor de modtoges af en stor Menneskemæsses levende

Jubel; Skibene flagede, der salutedes med nogle småe Kanoner, og Have og Gade omkring Kjøbmand Hages Hus, hos hvem Thorvaldsen var i Besøg, vare festligen illuminerede. Da der efter den meddelede Sang udragtes et Biavat for Thorvaldsen og Oehlenschläger, viste deres Navnetræk sig i Transparent. Den følgende Dag var Hages 80aarde Fødselsdag, der var en Festdag for hele Stege By, af hvilken denne kraftige og virksomme Olding (en Fader til af døde Overlærer Hage) har store Fortjenester. Vi bemærke her kun, at om Aftenen, hvor Haverne omkring hans Hus vare oplyste med Lamper, Skolens Barn, fordelede paa flere Baade, affang en til ham forfattet Sang, og at et flort Optog Sofolk under Kanonsalver bragte ham et Purra med det ønske, at han endnu længe maatte virke for Byens Handel og Skibsfart. Under alle de gemyldige Folkescener, hvortil dette gav Anledning, blandede Thorvaldsen sig mellem den forsamlede Mængde, der med ligesaa megen Drøgjerrighed som Generation betrakte den berømte Gjæst. Samme Nat landsatte Dampskibet „Dronning Marie“ sine fra Kjøbenhavn oversorte Passagerer. Landgangen var noget besværlig, men meget romantisk, da den delige Kyst var oplyst af brændende Tjæretonder, der kastede deres usikre, røde Skær ud i den mørke, skyfulde Nat. De Rejsende, for hvilken Tourens Entrepreneurer paa bedste Maade havde draget Ømsorg, blev imidlertid bragte under Tag; den følgende Dag besaa de, begunstigede af det yndigste Vejr, Store-Klint, hvor de ved Maglevandsfaldet under stor og almindelig Lyftighed holdt en Frokost paa Feldtsfod. Om Eftermiddagen stodt Thorvaldsen til denne Truppe, der imidlertid betydeligen var voxet til, deles ved en Mængde Falsterboer, deles ved Folk fra alle Kanter af Møen. Efterat han havde besøet den berømte Have paa Lisenlund, bragte Selvskabet ham under Sang og Musik en Hilsen, og Dagen endte med Tyrværkeri og Dans. Den følgende Morgen sejlede Dampskibet tilbage til Kjøbenhavn, efter først om Natten at have hjembragt Falsterboerne; Indstibningen fte under Sang og Saluter, og Farten tilendebragtes ved saa deiligt Vejr, at Skibets Dæk kunde forvandles til en Balsal. Thorvaldsen havde tilbragt Natten hos Pastor Freuchen i Magleby og besøgte Dagen efter Store Klint. Det spejklare Hav med talrige Skibe omluttede de hærlige oplyste Kridtklipper med deres yndige Lykofove; Lusten var saa klar, at man ikke blot funde see Åugen, men endog med blotte Hine tydeligen sjælne dens enkelte Klinter. Den paafølgende Dag forlod Thorvaldsen Møen efterat have gjæstet Proprietair Turlein paa det smukke Marienborg. Efter sin Hjemkomst til Nysee blev ved en stor Fest et Atelier indret, som Baronesse Stampe har ladt opføre til ham, og hvor han for Dieblifiket er bestjegnet med at modellere Holbergs Buste. Naar den er fuldenot har han lovet at udføre sin egen Statue i Legemsstørrelse, som Fru Stampe har bestilt i Marmor i den Hensigt, at forære den til det Thorvaldsense Museum, hvis dette ellers kommer i stand, efterat den Comitee, der har gjort sig til Enevoldsherre over dette i den første, smukke Idee store og egte nationale Foretagende, synes at være faldet i Sovn i sit Skuar. Man tilgive os den Dissonants, som en meget naturlig Toegang har smuglet ind i vor Beretning; den Skrievelse hvorfaf denne er øst, bører i alt Fald ikke Ansøaret, hvis man ikke skulde finde det naturligt og rigtigt, at Fortrydelsen over denne Sags Forkvalning trænger sig ind i Glæden over Thorvaldsens livsfrø og ungdommelige Kraft og over den hjertelige Hyldest, der møder ham ved ethvert af hans Skridt.